

Η ζωή μας: Δρόμος πτώσεων και αναστάσεων.

/ Γενικά



Όλοι οι άνθρωποι, άλλοι λιγότερο και άλλοι περισσότερο, διακατεχόμαστε από πάθη. Μερικά πάθη είναι φανερά και άλλα κρυφά. Συνήθως κατακρίνονται πολύ αυστηρά οι άνθρωποι που πέφτουν σε κάποιο φανερό πάθος ενώ μπορεί το κρυφό πάθος των κατηγορών τους να είναι μεγαλύτερο.

Γι' αυτό «μη κρίνουμε κατ' όψιν», μην κρίνουμε δηλαδή τους άλλους απ' αυτό που φαίνονται. Διότι μπορεί κάποιος να πράττει κάποια αμαρτία φανερά αλλά να έχει μετάνοια κρυφή, αλλά και το αντίθετο, μπορεί κάποιος να φαίνεται ευσεβής και ηθικός ενώ στα κρυφά να πέφτει σε μεγάλα αμαρτήματα.

Δεν πρέπει να ντρεπόμαστε να ομολογήσουμε το πάθος, διότι δεν ντρεπόμασταν όταν το κάναμε. Ο διάβολος έχει διαστρέψει μέσα μας ακόμα και την ντροπή. Δηλαδή, ντρεπόμαστε να ομολογήσουμε την αμαρτία μας αλλά δεν ντρεπόμαστε να την κάνουμε και να την ξανακάνουμε.

Καλύτερα λοιπόν να χρησιμοποιούμε την ντροπή ώστε να αποφεύγουμε κάποια αμαρτία και όχι να ντρεπόμαστε αφού πέσουμε στην αμαρτία.

Το να ζητήσεις βοήθεια όχι μόνο δεν είναι κακό αλλά αντιθέτως είναι και θεάρεστο. Γι' αυτό λέγει και η Εκκλησία «Ουαί το ενί...» δηλαδή αλλοίμονο σε αυτόν που μένει μόνος του, κλεισμένος στον εαυτό του και δεν συμβουλευέται κανέναν.

Σε μερικά πάθη οι άνθρωποι χρειάζονται βοήθεια για να απεξαρτοποιηθούν, όπως π.χ. ο αλκοολισμός ή ο εθισμός σε ναρκωτικές ουσίες. Όμως σε όλες αυτές τις καταστάσεις εκτός από την επιστημονική-ιατρική βοήθεια που καλό θα ήταν να επιζητούν τα συγκεκριμένα πάσχοντα άτομα χρειάζεται και πολύ προσευχή.

Η βοήθεια που μπορούν να μας παρέχουν οι άνθρωποι είναι επιθυμητή όμως η βοήθεια μας παρέχει η Χάρis του Θεού είναι σωτηριώδης.

Τα πάθη, είτε μικρά είτε μεγάλα, είτε φανερά, είτε κρυφά, είναι πληγές στην ψυχοσωματική ύπαρξη του κάθε ανθρώπου. Η Εκκλησία είναι το πνευματικό νοσοκομείο που θα διαγνώσει, θα περιποιηθεί και θα γιατρέψει αυτές τις πληγές που αρρωσταίνουν όχι μόνο την ψυχή αλλά και το σώμα.

Η συνειδητοποίηση του προβλήματος, του πάθους, της κακιάς συνήθειας, της εγωκεντρικής στάσης μας, είναι η αρχή του αγώνος μας για την θεραπεία μας. Και επειδή «η αρχή είναι το ήμισυ του παντός» θα πρέπει όλοι μας να έχουμε την διάθεση για διόρθωση, να έχουμε διάθεση να δούμε ειλικρινά την ζωή μας και τα λάθη μας και να προσπαθήσουμε με φιλότιμο και αυταπάρνηση να τα μεταμορφώσουμε από πάθη σε αρετές.

Όλα τα πάθη είναι βλαβερά, όμως ειδικά τα πάθη που επηρεάζουν και τους γύρω μας θα πρέπει να αντιμετωπίζονται άμεσα και αποτελεσματικά, διότι όχι μόνο κάνουν κακό στον εαυτό μας αλλά έχουν και βλαβερό αντίκτυπο και στους συνανθρώπους μας.

Ο άνθρωπος ναι μεν έχει κληρονομήσει (λόγω την πτώσης των πρωτοπλάστων) την ροπή προς την αμαρτία από την άλλη όμως η ψυχή μας έχει «σημαινομένας πνευματικές διαθέσεις» δηλαδή η ψυχή μας έχει την τάση προς τα πνευματικά.

Και αυτό το λέγω διότι δεν μπορούμε από την μια να δικαιολογούμε την πτώση μας στην αμαρτία λέγοντας «είναι ανθρώπινο να πέσεις...» διότι το ίδιο θα πρέπει να λέμε και για την προκοπή στην αρετή. Ο άνθρωπος δεν δημιουργήθηκε για να πέφτει στην αμαρτία αλλά για να οδηγηθεί δια των ελεύθερων επιλογών του (κατ' εικόνα) στην Σωτηρία, δηλαδή στην ολοκλήρωσή του (καθ' ομοίωσιν).

Η επίγεια ζωή μας δεν είναι μόνο ήλιος ή βροχή, δεν είναι μόνο άσπρο ή μαύρο, αλλά ένας διαρκής αγώνας μέσα σε χειμώνες και καλοκαίρια μέσα σε πτώσεις και αναστάσεις.

Η χριστιανική ζωή δεν είναι εύκολη. Η ζωή προς την εν Χριστώ τελείωση δεν είναι εύκολη. Όμως εάν συνειδητοποιήσεις ότι στο τέλος θα σου χαριστεί το δώρο της Αιωνιότητος, τότε καταλαβαίνεις ότι όλα τα «δύσκολα» που σου ζητήθηκαν ήταν μηδαμινά μπροστά σε αυτά που θα πάρεις...συνειδητοποιείς ότι θυσίες που κάνεις

είναι για το συμφέρον σου αλλά συγχρόνως και τα ελάχιστα που μπορείς να προσφέρεις στον Κύριο σαν αντίδωρο, στο δώρο της Βασιλείας Του.

Καθώς μία ημέρα φεύγει και ο ήλιος δύει και χάνεται, κανείς μας δεν θεωρεί ότι ο ήλιος χάθηκε για πάντα, έχουμε στο μυαλό μας ότι θα ξανάρθει σε λίγες ώρες. Έτσι λοιπόν θα πρέπει να αντιλαμβανόμαστε και τις κακές μας στιγμές σ' αυτήν την ζωή.

Πάντοτε να ελπίζουμε και ποτέ να μην θεωρούμε ότι χάθηκαν τα πάντα από μία πτώση μας ή γενικότερα από κάτι «κακό» που συνέβει στην ζωή μας.

Να έχουμε το νού μας ότι σε λίγο θα ανατείλει το ζωογόνο φως της προσωπικής μας ανάστασης...αρκεί να κοιτούμε προς την ανατολή της ζωής μας, αρκεί να επιζητούμε το Φως.

αρχιμ.Πάυλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr